

аташе, Велеслей, че нѣма да приеме никаква намѣса въ полза на Турция. Тази декларация на руския монархъ направена на 18-й юлий 1877, нѣколко часа прѣди отстъплението на рускитѣ войски слѣдъ първата атака при Плѣвенъ, Велеслей съобщилъ веднага съ рапортъ на лондонското правителство. Защо тогава Дерби не ѝ далъ гласностъ, ами била съобщена само на другата година? Защо лондонскиятъ кабинетъ, като оставилъ Русия да се саморазправи съ Турция, прѣнебрегналъ обичая, узаконенъ въ интернационалното право и се явява да съперничи на славата на рускитѣ войски и плодоветѣ отъ тая слава за славянитѣ?

Тия въпроси безполезно бихме си задавали, ако незнаехме началата, на които е положена источната английска политика. Тукъ, обаче, за това не е мѣсто да говоримъ.

Плѣвенската капитулация отвори пѣтьтъ на Русия къмъ югъ; строгия и правъ отговоръ на принцъ Горчаковъ парализира надеждитѣ на Турция и показа прѣдъ Европа силата на Русия.

Въ Англия не сж могли да не почувствуватъ какво значи подобенъ отговоръ отъ страна на една велика сила, която е държала въ ржцѣтъ си сждбата на османската империя и заплашвала косвено интереситѣ на Велика-Британия. Биконсфилдъ повече отъ всички, разбиралъ смѣлата цѣль на Русия, но се въздържалъ; той знаелъ много добръ, че Европа далечъ не прѣдставлява ония удобни условия, които позволиха на Англия да коализира континента въ 1854 г. противъ Русия: Франция не могла да забрави, че три години по-рано руския императоръ я спаси отъ мрачитѣ планове на Бисмарка; Италия била расположена добръ къмъ Германия, а Германия стояла още въ резерва, защото нищо не могло да се прѣдвиди относително условията, които Русия ще наложи на Султана въ прѣдстоящия миръ. Така че, Италия не е имала опрѣдѣлена политика спрѣмо Русия, а Германия стояла неутрална, защото.... Австро-Унгария била още спокойна.

Биконсфилдъ видѣлъ, че не е дошелъ още момента за открита борба противъ Русия, че на континента нѣма